

výzkum štedře platil a jeho jedinou podmínkou bylo, aby se součástí týmu stal i jeho syn Luis.

V týmu kromě Polovodiče a Fernándeze pracovala i Pavla Opičková, která nebyla ani nejbystřejší vědkyně, ani oslnivě krásná, ale Polovodič musel dle nového zákona splnit kvótu počtu žen ve firmě a nechtěl, aby mu do práce někdo mluvil. Opičková byla Polovodičova doktorandka a platonicky se do něj zamilovala. Později ale pochopila, že profesor je pouze ledová kra bez kapky citu, a rozhodla se, že když už ne vztah, vybuduje si přes něj alespoň kariéru.

„Ivane!“ vykřikl fyzik Olaf Eriksson, nejmladší člen týmu, a prohrábl si prsty blondatou kštici. „Vrací se zpátky. Zvládli jsme to!“

„Tak nám běž uvařit kafe a nezacláněj u těch monitorů,“ vyštěkl na něj Fernández, protože ho naštvalo, že černou tečku první uviděl ten klučina. Šestadvacetiletý Olaf, absolvent technické univerzity ve švédském Luleå, se k Polovodičovi dostal v rámci absolventské stáže programu Erasmus. Když stáž skončila, zeptal se, jestli může zůstat, a Polovodič souhlasil s tím, že se Eriksson stane administrativním pracovníkem, který bude reportovat Fernándezovi staršímu.

„Nech ho, ať se dívá,“ řekla klidně Pavla. „Tohle je přece významný moment. Už potřetí se nám podařilo vrátit vesmírné těleso bez poškození zpátky. A navíc jen díky němu jsme přišli na to, že cokoliv většího než stříbrná matka při průletu červí dírou zmizí a pravděpodobně je roztrháno na kousky.“

„To byl omyl,“ zabručel Fernández. „Stejně jako všechny chytrý věci, který tohle děcko vypustí z úst.“

„V pohodě, Pavlo,“ řekl Olaf a usmál se. „Dojdu tam, za těch pár minut se stejně nic nestane.“

Když tým zjistil, jaká je maximální velikost a hmotnost tělesa pro návrat bez poškození, začal hypotézu testovat. Pod Polovodičovým vedením nakonec vytvořili malého průzkum-

níka, který rozměry odpovídal matce a měl v sobě zabudované nahrávací zařízení. A tento jejich průzkumník, kterému zatím pracovníci říkali Ivánek, se právě vracel ze své cesty. Za chvíli se znovu objevil Eriksson a pro každého měl připravený hrníček kávy, i pro inženýra Jussiho Hämäläinena z Rovaniemi, který se právě probudil po náročné noci. Včera totiž obdržel od své ženy rozvodové papíry. Udělal tedy to, co by učinil každý zkroušený muž. Vytáhl láhev vodky a cíl byl jasný: vypít ji do dna. Ale Olaf mu rozuměl; přece jen byl také ze severu, věděl, jak to chodí. Uvařil mu proto mnohem silnější kávu než ostatním.

Fernández ani nepoděkoval a lokl si kávy. Zrovna vyslal modul, kterému přezdívali Rošťák, aby průzkumníka zachytil a doručil na stanici. Zadal přibližné souřadnice a dopočítával je podle dráhy letu obou předmětů. Za hodinu tady budou. Dopil kávu a usmál se na Ivana, který ťukal tužkou o klávesnici a nepřítomně sledoval monitory. Pak si ale vzpomněl, že usmívat se na Ivana nemá smysl, tak mrknul na Pavlu. Ta si to ale zase vyložila špatně, mrkla na něj taky a olízla si rty, což mělo pravděpodobně být sexy. Fernández už se raději na nikoho dívat nebude. Ten švédskej floutek ho v jednom kuse vytáčí a chudák Jussi má kocovinu jako na Nový rok. To je teda partička.

Hodina trvala snad sto let a Luis si v hlavě pořád připravoval, co řekne, až bude Ivánka držet v ruce. Když se ozvalo pípnutí ohlašující, že modul je zpět na stanici v dekontaminační komoře, celý tým se vydal do sekce B, aby se na ten zázrak podívali. Rozhozený Španěl si místo termo rukavic oblékl kuchyňské chňapky, a proto jeho první slova, když vytahoval Ivánka z modulu, zněla: „Joder, que caliente!“ Což lze přeložit jako: „To je ale kurva horké.“

Naštěstí nikdo z posádky španělsky neuměl. Tedy až na šestadvacetiletého Švéda, který vydal jakýsi bublavý zvuk, což měl být asi smích. Luis nenápadně pustil Ivánka zpět,